ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 Μαΐου 1891 Ἀριθ. 212

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτω ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Κυριῶν. Β'.— Ἡ βασίλισσα καὶ ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ τῶν Κυριῶν Ἐκθέσει. — Μυστικὸν γυναικός, ὑπὸ κ. Εὐρυδίκης Βοΐλα.—Γυναικεία δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ. Δ', ὑπὸ Μαρίας Δ. Ἀλεσσών. — Τὸ ρόδον ἔμβλημα τῆς Ἀγγλίας, ὑπὸ κ. Ἑλένης Σ. Παπαδάκη. — Κοιμήσου (ποίημα), ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη. — Μουσικὴ ἀπογευματινή. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

Β'

Ἡ ἰδέα τοῦ πλάσαντος τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ὅμοιον αὐτῷ κατ' εἰκόνα προδίδει τὴν μεγάλην Αὐτοῦ ἀγάπην καὶ συγκατάβασιν πρὸς ἡμᾶς, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ νὰ ἀπεικονίσῃ τὸν θεὸν ὅμοιον αὐτῷ εἶναι ἡ πρώτη ἔκφανσις τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐνυπάρχοντος καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ θεία Τέχνη ἀριθμεῖ τὴν πρώτην τῆς ἱστορίας της σελίδα. Ἡ Καλλιτεχνία, τὸ ἰδεῶδες τοῦτο τῆς φύσεως, ἡ ἀναπαράστασις τῶν ἀοράτων διὰ τῶν ὁρατῶν, ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ, δι' ἧς ὁ θνητὸς ἄνθρωπος ἀνῆλθε μέχρι τῶν οὐρανῶν, εἶναι σύγχρονος μετὰ τῆς πρώτης εὐγενοῦς καὶ ὑψηλῆς ἰδέας, ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐσχημάτισε περὶ τοῦ Θεοῦ του.

Ἐὰν δ' ἡ γλυπτικὴ εἶναι Τέχνη, κληροδοτηθεῖσα ἡμῖν παρὰ τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ κόσμου διδασκάλων, ἡ ζωγραφικὴ ἔσχεν ἐπίσης τὸν ἀθάνατον Ἀπελλῆν της, ὡς καὶ χορείαν ὅλην γυναικῶν τιμησασῶν τὴν ὡραίαν Τέχνην, ἣν δικαίως ὠνόμασαν σιγῶσαν ποίησιν.

Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Πομπηΐας εἴδομεν εἰκόνα γυναικὸς καθημένης ἐπὶ σκίμποδος πρὸ περικαλλοῦς περιστύλου. Οἱ ὀφθαλμοί της εἶναι προσηλωμένοι ἐπὶ ἀγαλματίου Βάκχου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀντιγράφουσα ἐπὶ σανίδος, ἣν φέρει ἀνὰ χεῖρας μικρὸς παῖς. Ἐν τῇ δεξιᾷ φέρει χρωστῆρα, ὃν ἐμβάπτει ἐν μικρῷ κιβωτιδίῳ, χρωμάτων βεβαίως. Βλέμμα βαθύ, ἐρευνητικόν, ἀποπνέον ὅλην τὴν δύναμιν ἐξόχου μεγαλοφυΐας, φωτίζει τοὺς ἁρμονικοὺς καὶ λεπτοφυεῖς τοῦ προσώπου της χαρακτῆρας. Εἶναι ἡ ὡραία Ἑλληνὶς Λάλα, ἥτις ἐζωγράφιζε μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἥτις μετ' ἴσης ἐχειρίζετο δεξιότητος τὸν χρωστῆρα καὶ τὸ ξῆστρον. Μία τῶν ὡραιοτάτων εἰκόνων της, ἃς ἐπεξειργάζετο μετὰ θαυμασίας ταχύτητος, κατέλαβε τιμητικὴν θέσιν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης εἰς Ἐλευσῖνα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ εἶχε θαυμασίαν εἰκόνα τῆς ζωγράφου Τιμαρήτης, παρὰ πολλῶν δ' ἀναφέρονται ὡς δοκιμώταται ζωγράφοι τῆς ἀρχαιότητος ἡ τοῦ Κρατίνου θυγάτηρ Εἰρήνη, ἡ Καλυψώ, ἡ Ἀλκισθένη, ἡ Ἀρισταρήτη, ἡ Ὀλυμπιὰς κ.ἄ.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀξιοκατάπληκτος ἡ ἐπίδοσις τῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων εἰς τὴν ζωγραφικήν, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, αὗται ὡς καὶ ἐκεῖναι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀνετράφησαν αἴθριον καὶ φιλομειδῆ οὐρανόν, τὸν αὐτὸν ἀνέπνευσαν μυροβόλον ἀέρα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, τὴν αὐτὴν γελόεσσαν, ἀνθοεσπαρμένην καὶ εἰς γραφικωτάτας γραμμὰς κατατεμνομένην φύσιν εἶχον ὡς πρότυπον καὶ διδάσκαλον.

Ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας τῶν Ἑλληνίδων, περὶ ὧν καὶ αὐτὸς ὁ αὐστηρότατος τῆς Τέχνης διδάσκαλος κ. Λύτρας ἐκφράζεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Δὲν διϊσχυριζόμεθα ἐν τούτοις, ὅτι ἔχομεν ἤδη καλλιτέχνιδας ὑπερόχους, διότι ἡ Τέχνη εἶναι τὸ μᾶλλον χαϊδευμένον παιδίον τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργίας. Ἔχει ἀνάγκην τρυφερᾶς καὶ φιλοστόργου περιθάλψεως ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Γεννᾶται ἐξ ἑνὸς χρυσοῦ φιλήματος τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἀφρόεσσαν θάλασσαν, ἢ ἐκ τῆς ζωηρᾶς ἀκτινοβολῆς τῶν ἀνθέων, ἢ ἐκ τῆς ταραχώδους ἀνεμοζάλης τῶν στοιχείων, ἢ ἐξ ἑνὸς μειδιάματος νηπίου, ἢ πεπερικαλλοῦς παρθένου.

Ἀλλ' ἵνα ἀναπτυχθῇ, ἵνα ἐκχυθῇ εἰς χείμαρρον φωτεινῶν ἀκτίνων, ἔχει ἀνάγκην νὰ γαλουχηθῇ ἐντὸς βωμῶν, οὗς οἱ εἰς τὴν λατρείαν της ἀφιερώσαντες τὸν βίον ἔχουσιν ἀνεγείρει διὰ στεφάνων δάφνης. Ἔχει ἀνάγκην νὰ λικνισθῇ ὑπὸ τοὺς μελῳδικοὺς ἤχους Σαπφείου λύρας, νὰ ἀναπνέῃ τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν ῥόδων καὶ ἴων τῆς ἀνοίξεως ἐν ἀτμοσφαίρᾳ αἰθερίᾳ καὶ ἰδεώδει, μακρὰν τοῦ ὑλισμοῦ, τοῦ καταπνίγοντος πᾶν εὐγενὲς καὶ ἁγνὸν αἴσθημα, τοῦ ἀπορροφῶντος πᾶσαν ἰκμάδα ζωῆς.

Ἐὰν δέ, ὡς προείπομεν διὰ τὴν γλυπτικήν, σώζωνται ἔτι παρ'

ἡμῖν, ἔστω καὶ σεσυλημένοι, οἱ βωμοί της, καὶ οἱ ἀρχαῖοι διδάσκαλοι ἐξακολουθοῦσι διὰ τῶν ζώντων ἔργων των διδάσκοντες τὸν κόσμον ὅλον, διὰ τὴν γραφικὴν δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον. Οὐδαμοῦ περισώζεται εἰκὼν τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ ἄλλου τινὸς τῆς ἀρχαιότητος ζωγράφου. Ἐκ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων σώζονται ἔτι ἁγιογραφίαι τινές, αἵτινες ὅμως δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πρότυπα τέχνης, οἵαν ἐνόει αὐτὴν ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Σχολή, ἀλλ' οὔτε οἵαν τὴν ἐννοεῖ σήμερον ἡ πραγματική. Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ἡ καλλιτεχνία, καταδιωχθεῖσα καὶ κατασυντριβεῖσα μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ἀπώλεσε τὴν τοῦ φυσικοῦ κάλλους καὶ τῆς χάριτος αἴγλην καὶ δύναμίν της.

Αἱ Ἑλληνίδες μας λοιπὸν ζωγράφοι μόνον τὴν ὡραίαν φύσιν, τὸν ὑπὸ μυρίας χρυσοσαπφειρίνους ἀποχρώσεις οὐρανόν μας, τὰς μαγικὰς καὶ γραφικωτάτας ἀκτάς μας ἔσχον ὡς σχολεῖον.

Οἱ ὀλίγοι παρ' ἡμῖν ἀληθεῖς τῆς Τέχνης διδάσκαλοι, οἱ ἀπεγοητευμένοι ἐκ τῆς γενικῆς ψυχρότητος καὶ ἀμουσίας τῶν πολλῶν, εὗρον ἐν τῇ ἰδιοφυΐᾳ καὶ τῷ καλλιτεχνικῷ ἐνθουσιασμῷ τῶν μαθητριῶν των, ἔδαφος γόνιμον πρὸς καλλιέργειαν. Καὶ ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου των μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ ἀνέλαβον νὰ ὁδηγήσωσι τὰ δειλὰ τῶν μαθητριῶν των βήματα ἀνὰ τοὺς γραφικοὺς καὶ ζωογόνους λειμῶνας τοῦ Καλοῦ μετὰ τῆς γλυκείας αὐταπαρνήσεως, ἣν ἐμπνέει ἡ πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν λατρεία.

Ἡ ἐλαιογραφία, ἡ ὑδατογραφία, οἱ παστῖλοι, αἱ διὰ μεταλλικῶν χρωμάτων γραφαὶ καὶ ἡ ἰχνογραφία ἐξ ἴσου ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ μας Ἐκθέσει. Ἕκαστος τῶν κλάδων τούτων τῆς Γραφικῆς, ἔχει τὰς ἐξοχότητας, ἀλλὰ καὶ τὰς μετριότητάς του. Πρόσωπα ἐκ φύσεως ἢ ἀντιγραφαί, ἄνθη πασῶν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἀπὸ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀσήμου τοῦ ἀγροῦ μέχρι τοῦ ὑπερηφάνου ρόδου καὶ τῶν ἰδιοσχημοτάτων καὶ μυροέντων τῶν Τροπικῶν, θάλασσαι τρικυμιώδεις ἢ ἤρεμοι, πλοῖα διασχίζοντα αὐτάς, εἴτε ὑπὸ τὴν ἀναύγειαν σεληναίου φωτός, εἴτε ὑπὸ τὴν ἄπλετον ἀναλαμπὴν τοῦ ὡραίου τῆς ἡμέρας ἄστρου, συμπλέγματα νεκρᾶς φύσεως, καρποὶ προκαλοῦντες τὴν ὄρεξιν, ἁγιογραφίαι, σκηναὶ ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην βίου ἢ εἰκόνες ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας μας, σκότος καὶ ὀμίχλη ἢ φῶς, ζωὴ καὶ χαρά, πάντα ταῦτα περιλαμβάνονται εἰς τὰς δύο αἰθούσας μας, προκαλοῦντα τοιαύτην συρροὴν ἐκλεκτοῦ κόσμου, τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν τοῦ κοινοῦ, τόσην χαρὰν διὰ τὸ παρόν, τόσας ἐλπίδας καλλιτεχνικοῦ μέλλοντος τῆς κατ' ἐξοχὴν καλλιτέχνου πατρίδος μας.

Ἐλαιογεγραμμένα πρόσωπα δὲν ἔχομεν πολλὰ ἐκ φύσεως, ἀλλ' οὔτε πρώτης δυνάμεως. Ἡ κ. Ἀμοιραδάκη ἡ γνωστὴ καλλιτέχνις, ἡ καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Παρνασσοῦ βραβευθεῖσα, ἔχει πρόσωπον ἐκ φύσεως καλόν, τὸ ὁποῖον, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν δὲν εἰργάσθη διὰ τὴν Ἔκθεσιν, ἀλλ' εἰς πολὺ προγενεστέραν ἐποχήν. Καίτοι δὲν εἶναι τέλειον ὡς αἱ ἐκ τοῦ φυσικοῦ μικραὶ ἀνεμῶναί της, αἵτινες τόσον προσείλκυσαν τὸν θαυμασμόν, προδίδει ἐν τούτοις καλλιτεχνικὸν τάλαντον. Πρόσωπον ἐκ φύσεως ἐκθέτει ἡ συμπαθεστάτη καλλιτέχνις μας κ. Καλλιόπη Δ. Καμπούρογλου. Ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ φυσικόν, καίτοι φαίνεται, ὅτι εἶναι ἔργον γραφὲν πρὸ πολλοῦ, ὅτε ἡ κ Καμπούρογλου δὲν ἐχειρίζετο μετὰτόσης ὡς σήμερον ἐλευθερίας τὸν χρωστῆρα. Ἕτερον πρόσωπον τῆς αὐτῆς, ἀντιγραφὴ τοῦτο, εἶναι θαυμασίως ἐπεξειργασμένον, προδίδει δὲ τὴν δεινότητα τῆς καλλιτέχνιδος περὶ τὴν ἀκριβῆ ἀπόδοσιν τῆς ἐκφράσεως. Ἔργον διασήμου καλλιτέχνου τόσῳ πιστῶς ἀντιγεγραμμένον, ὥστε νὰ μὴ διαφέρῃ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου, τιμᾷ τὴν νεαρὰν Κυρίαν Καμπούρογλου, προοιωνίζεται δ' αὐτῇ δάφνας ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, ἐν ᾗ ἀπὸ τῶν παιδικῶν της χρόνων πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη παραμένει λάτρις.

Τρία πρόσωπα ἐκ φύσεως ἐκθέτει ἡ δεσποινὶς Ἄρονσον. Τὸ ἐν τούτων παριστῶν κόρην, εἶναι πολὺ καλόν, καίτοι οἱ χρωματισμοὶ τῆς ἐσθῆτος καὶ τὸ βάθος τῆς φωτοσκιάσεως εἶναι τόσον μονοτόνως σκοτεινά, ὥστε νὰ ἀδικῶσι καὶ τὴν σύζευξιν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν τοῦ κορμοῦ. Ἡ κεφαλὴ ὅμως εἶναι πολὺ καλή, καλλιτέρα τῆς ἑτέρας εἰκόνος τῆς παριστώσης τὸν Σχλίεμαν. Ἡ τρίτη μικρὰ εἰκὼν εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῶν δύο πρώτων, προδίδει χρωστῆρα δεξιὸν καὶ ἐλευθερίαν χειρὸς ἐξησκημένης εἰς τὴν γραφικήν.

Πρόσωπον ἐκ φύσεως διεκδικοῦν τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ μας Ἐκθέσει εἶναι ἡ παστιλογραφία τῆς δος Ζωῆς Δραγούμη, ἡ παριστῶσα χαριεστάτην κορασίδα. Βλέπει τις καλῶς ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὅτι ἡ δεσποινὶς Δραγούμη ζωγραφίζει μὲν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, ταύτας ὅμως ἁρμονικῶς καὶ χαριέντως μετριάζει δι' ἰδιοφυοῦς ἐντέχνου ἐπισκιάσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ στόμα ὀφείλουσιν εἰς τὸν ἰσχυρὸν χρωστῆρα τῆς καλλιτέχνιδος ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὸ θέλγητρον, τὸ ὁποῖον ἀποπνέουσι. Τὸ ἔργον της τοῦτο, καίτοι ἐντελές, ἐπισκιάζεται ὑπὸ ἐπιτραπεζίου, ὅπερ τόσον ἐθαύμασαν οἵ τε καλλιτέχναι καὶ ἐρασιτέχναι μας, ὡς καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ἡ πριγκήπισσα Σοφία. Οὐδὲν δυσκολώτερον τῆς συνθέσεως καὶ γραφῆς ἐντέχνου νεκρᾶς φύσεως. Ἐνταῦθα ἡ φυσικὴ ζωὴ ἐλλείπει, ἀλλ' ἀκτινοβολεῖ ἡ θαυμασία καὶ δημιουργὸς δύναμις τῆς Τέχνης. Εἶναι σύμπλεγμα σπάνιον, ἀποπνέον πολλὴν ἀλήθειαν ἐν μειδιώσει καὶ σεμνῇ ἁρμονικῇ διατάξει. Οὐδεὶς χρωματισμὸς παράτονος, οὐδαμοῦ σύζευξις καὶ τῶν κατ' ἐλάχιστον ἐχθρικῶς διακειμένων χρωμάτων. Ἴδετε τὰς πτυχὰς τοῦ ἐπιχνόου ἐκείνου παραπετάσματος. Ἤθελέ τις πιστεύσει, ὅτι ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου τὰς ἐπιψαύει. Προκαλεῖ τὴν προσοχήν, ἐντείνει τὴν ἀντιληπτικὴν τῆς παρατηρητρίας δύναμιν. Ἡ δεσποινὶς Ζωὴ Δραγούμη ὑπεξήρεσε μελαγχολικήν τινα τοῦ δύοντος ἡλίου ἀκτῖνα καὶ τὴν διέχυσεν ἐπὶ τοῦ ἔργου της, τὸ ὁποῖον, ἴσως, προώριζε διὰ τὸ Salon τῶν Παρισίων. Τὸ τέλειον τοῦτο καλλιτέχνημα ἐτίμησε μέγας τὴν πρώτην Ἑλληνικήν μας Γυναικείαν Ἔκθεσιν, ὡς ἔργον Ἑλληνίδος, ὅπερ οὔτε διδάσκαλος διώρθωσεν, οὔτε ξέναι ἰδέαι ἐνέπνευσαν.

Παιδικὴν ἐπίσης κεφαλήν, πρωτότυπον παστιλογραφίαν, ἐντελεστάτην, μὲ βλέμμα πλῆρες ζωῆς, μὲ στόμα ἕτοιμον νὰ ὁμιλήσῃ, μὲ πλαγίαν κατατομὴν γραφικωτάτην, ἐκθέτει ἡ δεσποινὶς Ἄρονσόν. Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν μας, ὅσον τὰ ἐκλεκτὰ τῶν ἡμετέρων, διότι ἡ δεσποινὶς Ἄρονσὸν δὲν εἶναι ἐρασιτέχνις ὡς αἱ ἡμέτεραι, ἀλλὰ διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς.

Τοιαύτη καὶ ἡ δεσποινὶς Ραιμόν, ἧς τὰ ἄνθη τόσον φυσικὰ εἶναι, ὥστε μόνον τὸ ἄρωμα τοῖς λείπει. Ἄλλως, ἵνα κρίνῃ τις τὴν κυρίαν Ραιμὸν ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν μαθητριῶν της. Ὁ ἀληθὴς καλλιτέχνης μορφώνει καὶ καλλιτέχνιδας μαθητρίας.

Τὸ ὡραῖον πτυκτὸν πλαίσιον τῆς συμπαθεστάτης κυρίας Κινδύνη πρόκειται ἐδῶ, ζῶσα ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ταύτης. Ἡ κ. Ραιμὸν διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἐπισκιασθῇ ὑπὸ τῆς μαθητρίας της, ὡς ὁ διασημότερος τῶν μεσαιωνικῶν Ἐνετικῶν γραφῶν Giorgione ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ σχολῇ του ἀναπτυχθέντος ἐν τῇ τέχνῃ Τιτιανοῦ. Ἡ κ. Κινδύνη ἔλαβε τὸν χρωστῆρα καὶ τὰ χρώματα τῆς διδασκάλου της, προσέθηκεν εἰς αὐτὰ ὅλην τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὸ σφρίγος τῆς εἰς τὰ στήθη της, εἰς τὸ βλέμμα της, εἰς τὸ μειδίαμά της περικλειομένης νεότητος καὶ ζωῆς καὶ ἀπετέλεσε πέντε συμπλέγματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀγνοεῖ τις ποῖον νὰ θεωρήσῃ ὡραιότερον. Ἐδῶ λίμνη μαρμαίρουσα μὲ κύκνους φυσικωτάτους λουομένους ἐν αὐτῇ, μὲ νυμφαίας φιλαρέσκους βυθιζούσας τὸ ὄμμα των ἀνὰ τὸ ἄπειρον, μὲ πτηνὰ

ζωντανὰ ἐφιπτάμενα ἢ ἐπὶ κλάδου ἀναρτώμενα. Ἐκεῖ δένδρον τέλειον ἀντιγεγραμμένον ἐκ φύσεως μὲ ἄνθη καὶ φυτὰ παράσιτα, περιελισσόμενα περὶ αὐτό, μὲ ὀλίγα ἄνθη, μόλις διανοίγοντα τοὺς κάλυκάς των, ἵνα χαιρετίσωσι τὴν πρώτην τῆς ἀνοίξεως ἐμφάνισιν.

Ἕτερον ἔργον τῆς κ. Κινδύνη εἶναι πινάκιον ἐλαιογεγραμμένον κατ' ἀπομίμησιν ἀρχαίου καὶ φέρον ἐν τῷ μέσῳ ἐρριμένην δέσμην πανσέδων. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἔργων τούτων πείθεταί τις, ὅτι ἡ καλλιτέχνις κατήρτισε τὴν χρωματοφόρον σανίδα της ἐκ βαφῶν τῶν ζωηροτέρων καὶ λαμπροτέρων ἀνθέων, ἅτινα συνέλεξεν ἀνὰ τοὺς κήπους ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν γῆ ἔφερεν ἀνοίξεως ἐσθῆτα. Ἐνεπνέετο δὲ γράφουσα καὶ εἰς ἄπειρον διετέλει ἔκστασιν, μαγνητισθεῖσα ἐκ τῆς παρθενικῆς λευκότητος τῶν κρίνων, ἐκ τῆς πορφύρας τῶν ἐρυθρῶν ρόδων, ἐκ τῆς γλυκύτητος τῶν ἴων καὶ τῶν μυρίων ἄλλων τοῦ ἀνθίνου βασιλείου ἀποχρώσεων, ἃς δίκην λαμπροχρώμων πολυτίμων λίθων, σπινθηροβολούντων καὶ ὁμιλούντων πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν φαντασίαν της, τόσον ἐπιτυχῶς ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν ἔργων της.

Ἐξαιρετικῆς ἔτυχεν ἐκτιμήσεως ὡς τέλειον προοπτικῆς ἔργον ἡ «Αἴθουσα τῆς Βενετίας» τῆς κ. Ἀθηνᾶς Λύβα, τὸ γένος Σαριπόλου. Εἶναι ἀντιγεγραμμένον ἐκ τοῦ φυσικοῦ μὲ τοιαύτην κανονικότητα τῶν ἀποστάσεων καὶ τῶν γραμμῶν, μὲ τοιαύτην ἐντεχνον καὶ ἁρμονικὴν τῶν χρωμάτων σύζευξιν, μὲ τοιοῦτον αὐστηρὸν πρὸς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης σεβασμόν, ὥστε ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης γραφῆς νὰ σχηματίζῃ τις πλήρη καὶ ἐντελῆ ἰδέαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ λαμπροῦ τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ οἰκοδομήματος.

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ βασίλισσα, ἥτις μετὰ τόσου ἐνδιαφέροντος ἐμελέτησε τὰ πάντα, ἐπανειλημμένως συνέστησεν εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ ἐρασιτέχνου υἱοῦ της, πρίγκιπος Νικολάου τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔργον τῆς κ. Λύβα. Τόσην δ' ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν Αὐτῇ, ὥστε ἡ κατὰ τὴν ἐπαύριον ἐπισκεφθεῖσα τὴν Ἔκθεσιν πριγκήπισσα Σοφία, προκατειλημένη ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν συστάσεων τῆς βασιλίσσης, πρῶτον πάντων μᾶς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν Ἐνετικὴν αἴθουσαν.

Ἐὰν ὁ χῶρος τῆς σήμερον μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῶν θαλασσογραφιῶν τῶν δεσποινίδων Χατζῆ Ἀθανασίου, Δούμα, Δαμαλᾶ, Βλάγκαλη καὶ Λύτσικα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῶν κ.κ. Ἀμοιραδάκη καὶ Γιαλούση καὶ τῶν δεσποινίδων Βουγιούκα, καὶ Χαριάτη, καὶ τοῦ φονευμένου πτηνοῦ τῆς δος Βασιλοπούλου, ἠθέλομεν συμπληρώσει τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἐντελεστέρων ἐλαιογραφημάτων, παστίλων καὶ ὑδατογραφημάτων

Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο ἐν τῇ προσεχεῖ μελέτῃ, καθ' ἣν λεπτομερῶς θέλουσιν ἐξετασθῆ καὶ ἄλλα ἔργα πολλοῦ λόγου ἄξια.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ

ΕΝ ΤΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΕΚΘΕΣΕΙ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην περὶ τὴν 12ην καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ Βασίλισσα συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐρασιτέχνου υἱοῦ Αὐτῆς πρίγγηπος Νικολάου ἐπεσκέφθη τὴν Καλλιτεχνικὴν τῶν Κυριῶν Ἔκθεσιν.

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ὁδηγηθεῖσα παρὰ τῆς κ. Κ. Παρρὲν ἐμελέτησε καὶ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ κομψοτεχνικὰ ἔργα, ἐκφράσασα ἐπανειλημμένως τὴν ὑψηλὴν Αὐτῆς εὐαρέσκειαν διὰ τὴν θαυμασίαν ἐπίδοσιν τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ κομψοτεχνίαν.

Ἰδιαίτατα ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν ὡραίαν Ἐνετικὴν Αἴθουσαν τῆς κ. Λύβα, διὰ τοὺς παστίλους τῆς κ. Δραγούμη, διὰ τὰς θαλασσογραφίας τῶν μαθητριῶν τοῦ κ. Βολωνάκη, διὰ τὰ ἄνθη τῶν κ. κ. Κινδύνη καὶ Ἀμοιραδάκη καὶ τῶν δεσποινίδων Βουγιούκα καὶ Χαριάτη, διὰ τὰ γλυπτικὰ ἔργα τῆς δεσποινίδος Ἐμπεδοκλέους καὶ τὰ ἐκ βαρβοτίας γῆς καὶ γουταπέρκας τῶν δεσποινίδων Βολωνάκη καὶ Ζωγράφου, ὡς καὶ διὰ τὰ τεχνητὰ ἐν γένει ἄνθη.

Εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα προσηνέχθη παρὰ τῆς κ. Παρρὲν ὡραιοτάτη ἀνθοδέσμη ἐκ λευκῶν ἰάσμων.

Τὴν Παρασκευὴν δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς ἡ Αὐτῆς Ὑψηλότης ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Κυρίας τῆς Τιμῆς δεσποινίδος Λίζας Σούτσου ἐτίμησεν ἐπίσης διὰ τῆς ἐπισκέψεώς της τὴν Καλλιτεχνικὴν τῶν Κυριῶν Ἔκθεσιν. Ἐπανειλημμένως δὲ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἐκθέσεως, προσέθηκε μάλιστα, ὅτι αἱ γυναικεῖαι Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθέσεις τοῦ Βερολίνου οὔτε κἂν νὰ συγκριθῶσι δύνανται μετὰ τῆς ἡμετέρας.

Ἡ Αὐτῆς Ὑψηλότης, πλὴν τοῦ θαυμασμοῦ Της διὰ τὰ τελειότερα τῶν ἔργων, ἰδιαιτάτην ἐξέφρασε προτίμησιν ὑπὲρ ὡραίας, ἀληθῶς, θαλασσογραφίας τῆς δος Τασίας Δούμα καὶ ἠρώτησεν ἐπανειλημμένως, ἐὰν τὸ ἔργον τοῦτο πωλῆται. Ἡ δεσποινὶς Δούμα πληροφορηθεῖσα ὅτι ἡ πριγγήπισσα εὐηρεστήθη νὰ τιμήσῃ τὸ ἔργον της τοῦτο διὰ τῆς προσοχῆς Της, παρεκάλεσεν Αὐτὴν νὰ τὸ δεχθῇ εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρώτης Γυναικείας Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως. Ἐπίσης ἡ δεσποινὶς Ἀφροδίτη Ζωγράφου προσέφερεν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ὡραιότατον χρυσόπλεκτον κάνιστρον μετὰ θαυμασίων τεχνητῶν ἀνθέων, ἅτινα αἱ καλλιτέχνιδες χεῖρές της κατεσκεύασαν.

Αὐθημερὸν συνελθοῦσα ἡ ἑτέρα τῶν ἀγωνοδίκων ἐπιτροπῶν ἡ ἐκ τῶν κ. κ. Ραγκαβῆ, Βολονάκη καὶ Φιλαδελφέως ἀπαρτιζομένη, μετὰ προηγουμένην λεπτομερῆ ἐξέτασιν καὶ μελέτην τῶν ἔργων ἀπένειμε τὰ μετάλλια καὶ βραβεῖα ὡς ἑξῆς:

Τμῆμα γραφικῆς

1	Μετάλλιον ἀργυροῦν		δεσποινίδ.	Χατζηαθανασίου
2	»	»	»	Τσία Δούμα
3	»	»	κυρία	Μαρία Ἀμοιραδάκη
4	»	»	δεσποινίδ.	Οὐρανία Βουγιούκα
5	»	»	»	Φανὴ Βάφα
6	»	«	»	Σοφία Βλάγκαλη
7	»	»	»	Ζωὴ Δραγούμη
8	»	»	»	Μέτα Ἄρονσον
9	»	»	»	Εὐγενία Ραϋμόνδου
10	»	»	»	Δ. Δαμαλᾶ
11	»	»	»	Ναθαλία Βασιλοπούλου
12	»	»	»	Ὀλυμπία Ὀλυμπίου
13	»	»	κυρία	Ἀθηνᾶ Λίβα
14	»	»	»	Καλλιόπη Καμπούρογλου
15	»	»	»	Πριγκήπισσα Δαβάνωφ
16	»	»	»	Καλλιόπη Κινδύνη
1	Μετάλλιον χαλκοῦν		δεσποινίδ.	Ἐλίζα Σολωμοῦ
2	»	»	κυρίας	Ἀναστασία Γιαλούση
3	»	»	δεσποινίδ.	Μαριάννα Βίλμπεργ
4	»	»	»	Κλεονίκη Ἀσπριώτου
5	»	»	»	Φλωρεντία Κανᾶ
6	»	»	»	Μαρία Σκούφου
7	»	»	»	Ἀνδριάννα Ἐμπειρίκου
8	»	»	»	Ναταλία Δραγούμη
9	»	»	κυρία	Μαρία Λύτσικα
10	»	»	δεσποινίδ.	Ζωὴ Τσόλα
11	»	»	»	Μίνα Μάσσωνος
12	»	»	»	Μαρία Χαριάτη

1	Ἔπαινος	»	Συνοδινοῦ
2	»	»	Ἑλένη Βουκαούρη
3	»	»	Ἑλένη Ζυμβρακάκη
4	»	»	Μαρία Ταβελούδη
5	»	»	Π. Σιγάλα
6	»	»	Φωφῶ Κρασσᾶ

Τμῆμα γλυπτικῆς

1	Μετάλλιον ἀργυροῦν δεσποινίδ.		Ἐμπεδοκλέους
2	»	» κυρία	Μαράτου

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1891.

Ἡ τριμελὴς ἀγωνόδικος Ἐπιτροπεία
Αλ. Ραγκαβης
Κ. Βολονακης
Αλ. Φιλαδελφευς

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἦτο θελκτικόν, ροδόχρουν καὶ ξανθὸν μικρὸν παιδίον, μὲ τὸ γλυκύ του μειδίαμα, προκαλοῦν καὶ δίδον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φιλήματα, τὰ τόσον δροσερὰ καὶ τερψίθυμα, τὰ ὁποῖα αἱ μητέρες ἀνταλλάσσουσι μὲ τὰ Χερουβείμ των.

Ἀλλ' ἡμέραν τινά, χωρὶς νὰ δυνηθῇ τις νὰ τὸ προΐδῃ, ἡ φοβερὰ μηνιγγῖτις τὸ ἀφήρπασεν ἀπὸ τὰς φιλοστόργους μητρικὰς ἀγκάλας. Ἦτο μόλις τριῶν ἐτῶν καὶ τοῦτο διὰ τοὺς γονεῖς ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος ἀπώλεια.

Εὐτυχῶς ἡ μήτηρ ἀπέκτησεν ἄλλο καὶ τὸ μητρικὸν καθῆκον τῇ ἐπέβαλλε νῦν νὰ ζῇ, βραδύτερον δὲ καὶ ἡ ἀγάπη, ἀγάπη νέα καὶ ὁμοίως θερμὴ ὡς ἡ ἄλλη, ἀλλὰ κατά τι ἀτελὴς ὡς ἐκ τῆς πρώτης λύπης, ἥτις οὐδέποτε διασκεδάζεται.

Ὁ πατὴρ ἀσχολούμενος εἰς ὑποθέσεις του διεσκέδαζε τὴν λύπην, ἀλλ' ἡ μήτηρ, μένουσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνη, δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ.

Τὸ δεύτερον παιδίον ἐμεγάλωνε καὶ ἔφθανεν ὡς ἔγγιστα τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του, ὅτε ὁ πατὴρ του ἔλαβεν ἐξ Ἀμερικῆς θλιβερὰν εἴδησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τὴν Ἀρμάνδην.

Μία ἐκ τῶν ἐγγάμων ἀδελφῶν του, εὑρισκομένη πρὸ πολλοῦ μετὰ τοῦ συζύγου της, εἰς τὸν Νέον Κόσμον ἔμενε χήρα καὶ ἀπροστάτευτος. Ἔγραφε περὶ αὐτοκτονίας καὶ οἱ ἀπελπιστικοὶ λόγοι της ὡμοίαζον πρὸς αἰώνιον ἀποχαιρετισμόν.

Ἂς ἔλθῃ πλησίον μας, ἐφώνησεν ἡ Ἀρμάνδη· θὰ τὴν παρηγορῶμεν καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶμεν. Γενναία καὶ εὐαίσθητος ψυχή, εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἔμελλε νὰ εὕρῃ γλυκεῖαν ἀνακούφισιν, ἂν ὄχι λήθην τοῦ δυστυχήματος.

Αἱ γενόμεναι προετοιμασίαι διὰ τὴν ἄφιξιν τῆς πενθούσης ἀδελφῆς εἶχον ἀπομακρύνει τὴν μελαγχολίαν ἀπὸ τῆς φυσιογνωμίας της καὶ ὁ σύζυγός της ἐν χαρᾷ ἔβλεπε τὴν ἀνέλπιστον ταύτην μεταβολὴν τῶν διαθέσεων καὶ αἰσθημάτων τῆς νέας γυναικός.

Τὸ διὰ τὴν ἀδελφήν του προωρισμένον δωμάτιον ἡ Ἀρμάνδη ἐστόλισε μὲ πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀντικείμενον χρήσεως καὶ καλλιτεχνίας· τὴν δ' ἡμέραν τῆς ἀφίξεως ἐκείνης τὸ ἔρρανε καὶ δι' ἀφθόνων ἀνθέων.

Τέλος ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεως τῆς ἀναμενομένης ταξειδιώτιδος ἀνέτειλε, τὴν 3ην δ' ἀκριβῶς ὥραν ἡ πενθοῦσα ἀδελφὴ εἰσήρχετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ της, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του.

Ἡ Ἀρμάνδη ἔσπευσε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ μετὰ πολλῆς ἀγαλλιάσεως, ἀλλ' ἡ μορφὴ ἐκείνης μελανειμονούσης ἦτο τόσον ψυχρὰ καὶ κατηφής, ὥστε ἡ Ἀρμάνδη δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ εὕρῃ οὐδὲ λέξιν συμπαθείας, ἵνα τῇ ἀποτείνῃ. Ἔχασε καὶ τὸ γλυκὺ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον, ἀνερχόμενον ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὰ χείλη της, θὰ ἐχρησίμευεν ὡς παρηγορία διὰ τὴν λύπην ἐκείνης, τὴν κατέλαβε δὲ μάλιστα ῥῖγος ἀκούσιον καὶ ὀδυνηρόν.

Ἐχρειάσθη νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀμέσως ἐκ τοῦ δωματίου τὰ ἄνθη ὡς ἀντικείμενα εἰς τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἀφιχθείσης, ἥτις παρὰ πολλὰ εὕρισκε τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν διὰ τὴν ὑποδοχήν της, ὡς ἔλεγε. Βεβαίως δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς τ' ἀνταποδώσω, ἀφοῦ μάλιστα ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐπιβαρύνω

Ἡ Ἀρμάνδη δὲν εἴξευρε τί νὰ σκεφθῇ καὶ δὲν εὕρισκε τί ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀλλοκότους ταύτας ἰδέας, δι' ἃς ὁ σύζυγός της ἐδοκίμασε νὰ γελάσῃ, ἐνῷ ἡ ἀδελφή του ἔκλαιεν.

Ὁ κ. Delaby δὲν ἠγάπα ποσῶς τὰ δάκρυα.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπραξα ἐγὼ δι' ἐσέ, εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφήν του, θὰ τὸ ἔπραττες καὶ σύ, ἐὰν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου. Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ μοῦ τὸ ἀποδώσῃς, ἀγάπα τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸ παιδί μου καὶ βοήθησέ με εἰς τὸ νὰ τοὺς καταστήσω εὐτυχεῖς.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν ἐκείνη, δὲν τοὺς εἶμαι διόλου συμπαθητική.

Ἦτο ἀληθὲς τοῦτο, διότι ἡ χήρα μὲ τὸ μακρὺ καὶ σκελετῶδες πρόσωπόν της, μὲ τοὺς αἰωνίως στραβίζοντας ὀφθαλμούς της, μὲ αὐτὰ τὰ χείλη της, τὰ ὁποῖα δὲν ἤνοιγον ποτέ, παρὰ μόνον δι' ἀναστεναγμοὺς ἤ, ἵνα ἐκφράσωσι μόνον πικρίαν καὶ σαρκασμούς, ἐνέπνεε τῳόντι φόβον εἰς τὸ παιδίον καὶ ἴσως ὄχι ὀλιγώτερον εἰς τὴν μητέρα.

Ὁ οἶκος, μακρὰν τοῦ νὰ ἐμψυχωθῇ ἐκ τῆς παρουσίας νέου προσώπου ἐν αὐτῷ, κατέστη μελαγχολικώτερος παρά ποτε. Οὐ μόνον ἡ Ἀρμάνδη ἐπανῆλθεν εἰς τὰς πρώτας μελαγχολίας της, ἀλλ' ἤδη ἔγεινε καὶ νευρική.

Ἡ κ. Rodier, ἅμα κανεὶς δὲν ἔλεγέ τι σύμφωνον πρὸς τὰς ἰδέας της ὠργίζετο. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ σκηνῶν ἐτηρεῖτο παρὰ πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὀχληρὰ σιωπή, οὐδεμία δέ ποτε ἐγίνετο συνομιλία ἢ συζήτησις.

*
* *

Ἡ χήρα Rodier, ἔχουσα ἡλικίαν ἓξ ἔτη ἀνωτέραν τοῦ ἀδελφοῦ της, τῷ ἐπεβάλλετο κατὰ τὴν νεανικήν των ἡλικίαν, καὶ νῦν ἀκόμη μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου ἐσώζετο ἴχνος τι σεβασμοῦ, ἂν ὄχι ὑποταγῆς, ἐκ μέρους τοῦ τελευταίου.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤρκει εἰς αὐτήν. Ὅταν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν του, εἶχε νομίσει, ὅτι ἤθελεν ἀναλάβει αὐτὴ τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου καὶ τὴν ἐπιτήρησιν ἀκόμη τῆς νεαρᾶς νύμφης της, ἥτις, ἀφοῦ εἰς μάτην μετεχειρίσθη κατ' ἀρχὰς πᾶν εἶδος παρηγορίας καὶ ἐκδηλώσεως θερμῆς ἀγάπης παρ' αὐτῇ, εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀποκάμει.

Ἡ χήρα ἦτον ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ ὑπερέχωσι καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν συγχωροῦσι εἰς τὰς ἄλλας νὰ κατέχωσιν ὅ,τι αὐταὶ στεροῦνται.

Ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος τῆς νύμφης της ἦσαν ἱκανά, ὅπως τῇ ἐμπνεύσωσι ζηλοτυπίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔρως τοῦ ἀδελφοῦ της πρὸς τὴν σύζυγόν του μετέβαλε βαθμηδὸν εἰς φθόνον καὶ πραγματικὸν μῖσος. Ἐλπίσασα ἅπαξ νὰ διαδραματίσῃ ἐν τῷ νέῳ οἴκῳ τοῦ ἀδελφοῦ της πρόσωπον ἀνωτέρας οἰκοδεσποίνης καὶ θεωροῦσα τοῦτο ἀναγκαῖον, ἐκαιροφυλάκτει τὴν κατάλληλον περίστασιν, ὅπως ἀσφαλέστερον ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου.

Ὅτε ἡ ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν θλίψεων κόπωσις εἶχεν ἀναγκάσῃ τὴν Ἀρμάνδην νὰ ἐπαναλάβῃ κἄπως τὰς κοσμικάς της συνηθείας, ἡ χήρα Rodier ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς. Χωρὶς νὰ προδοθῇ ποσῶς, κατέστη κατά τι αἰσθηματικωτέρα καὶ εὗρεν οὕτω ἁρμὴν ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰ τοῦ οἴκου μετὰ μείζονος ἐνδιαφέροντος.

Ἡ Ἀρμάνδη ἐδοκίμασε νὰ δείξῃ σημεῖα εὐχαριστήσεως ἐκ τῶν συμπτωμάτων τούτων τῆς ἀναγεννωμένης ἀφοσιώσεως ἐκ μέρους τῆς χήρας, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον κυρία τῆς ἀντιπαθείας, ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτήν.

Ἐσπέραν δέ τινα, καθ' ἣν ἡ Ἀρμάνδη, παρακινουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀδελφῆς του, ἠναγκάσθη μετὰ λύπης ν' ἀκολουθήσῃ φίλην της εἰς τὸ θέατρον, ἡ χήρα ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἀδελφόν της τὸν ἠρώτησεν:

— Ἡ σύζυγός σου διασκεδάζει, καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος δι' αὐτό;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἐκφράζων ἐμπιστοσύνην, διατί ὄχι;

— Μήπως σύ ἔχῃς μυστικὰ ἀπ' αὐτήν.

— Περίεργος ἐρώτησις! ἡ Ἀρμάνδη καὶ ἐγὼ δὲν ἀπεκρύψαμεν ποτὲ τίποτε ἀναμεταξύ μας.

Ἡ ἀδελφή του γελάσασα μοχθηρῶς εἶπεν:

Θὰ ὡρκίζεσο καὶ διὰ τοὺς δύο;

Ἐπὶ δὲ τῇ καταφατικῇ ἀπαντήσει τοῦ ἀδελφοῦ της:

— Θὰ εἶχες ἄδικον, ἐξηκολούθησεν.

Ὁ κ. Delaby ἠγέρθη ἐν ἀγανακτήσει. Δὲν ὑπώπτευε τὴν σύζυγόν του, ἀλλὰ δὲν ὑπέθετε καὶ τὴν ἀδελφήν του κακήν. Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ; Ἀπήτησεν ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἡ χήρα ἐπὶ ὥραν ἠρνήθη νὰ τῷ δώσῃ.

— Ἡ σύζυγός σου δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σ' ἀπατήσῃ, ἔλεγεν· ἐπιθυμῶ μόνον νὰ σὲ κάμω προσεκτικὸν εἰς κἄτι μικρὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσαν νὰ τὴν ἐκθέσουν. Δὲν εἶναι τίποτε, ἐξηκολούθησεν, ἀποκριονομένη εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐκείνου ἐρωτήσεις. Ἐρώτησε μόνον τὴν σύζυγόν σου νὰ σοῦ δείξῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κρύπτει εἰς τὸ μικρὸν κιβωτίδιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐρμαρίου.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐνθύμησις τῆς μητρός της καὶ εὑρίσκεται πάντοτε ἀνοικτὸν ἐκεῖ ὅπου λέγεις.

— Ναί, ἀλλ' ἔχει διπλοῦν βάθος καὶ κρύπτην.

— Ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ νέος ὠχρὸς καὶ τρέμων πρόσεξε εἰς ὅ,τι λέγεις

— Μὰ ἐσὺ ἐζήτησας νὰ τὸ μάθῃς καὶ ἐπὶ τέλους ἐγὼ διὰ τὸ συμφέρον σου ὁμιλῶ. Εἶδα..

— Τί; τί εἶδες;

— Ἕνα χαρτί· ἢ γράμμα ἢ ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον ἐξάγει ἀπὸ τὴν κρύπτην καὶ καταφιλεῖ μὲ μέγα πάθος.

Ὁ κ Delaby ὠχρίασεν εὐθύς. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο τῷ ἐξήγει κἄπως τὰς τόσας θλίψεις τῆς συζύγου του, τὴν αἰφνιδίαν της διάθεσιν διὰ τὰς διασκεδάσεις, ἃς ἀπέφευγεν ἄλλοτε. Ἐν τούτοις, εἶπε μετὰ τόνου ἡσύχου.

— Μαρία! μοὶ ἐπροξένησας μέγα κακόν. Ἄφησέ με μόνον καὶ ἐξέτασε καλῶς τὴν συνείδησίν σου, πρὶν ἢ κατακλιθῇς.

Ἡ δὲ χήρα ἀπεσύρθη, ἱκανοποιημένη καὶ μειδιῶσα χαιρεκάκως.

*
* *

Ἡ Ἀρμάνδη ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ θεάτρου εὗρε τὸν σύζυγόν της ἐν τῷ δωματίῳ της ὄρθιον πρὸ τοῦ κιβωτιδίου.

— Τί ζητεῖς αὐτοῦ, φίλε μου; ἠρώτησε συγκεκινημένη.

Καταληφθεὶς αἰφνιδίως ὁ κ. Delaby, δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ ἑτοιμάσῃ κατάλληλον ἀπάντησιν, ἀλλ' ἀποτόμως εἶπε:

— Τίποτε. Κατόπιν προσβλέπων τὴν σύζυγόντου αὐστηρῶς, προσέθηκεν: Ἠγνόουν, ὅτι τὸ σκεῦος αὐτὸ ἔχει διπλοῦν βάθος καὶ κρύπτην. Ἄνοιξέ μού το, λοιπόν, ἐὰν γνωρίζῃς τὸ μυστικόν.

Ἡ Ἀρμάνδη ἀπήντησε βραδέως μετὰ φωνῆς κατά τι ἀλλοιωθείσης:

— Δὲν εἰξεύρω

Ὁ κ. Lebaby ὠργισμένος ἤδη ἐκ τῶν εἰσηγήσεων τῆς ἀδελφῆς του ἠγανάκτησε περισσότερον καὶ ἀποτόμως ἐκραύγασε:

— Ψεύδεσαι, ἄνοιξέ το, τὸ ἀπαιτῶ...

Ἡ Ἀρμάνδη ἐστάθη ἀκίνητος καί:

Ἄ! εἶπε, δὲν ἠπατώμην· ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς ἐμπιστοσύνης δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐσέ. Ἀλλὰ μία λέξις ἤρκεσε νὰ σοῦ τὴν ἐμπνεύσῃ. Ἡ ἀδελφή σου δὲν μένει εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν κακοδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὸν οἶκόν μας, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ ἀκόμη νὰ ἐνσπείρῃ τὴν ἀταξίαν, τὴν διχόνοιαν καὶ τὸ μῖσος.

— Μὴ κατηγορῇς τὴν ἀδελφήν μου.

— Πῶς, αὐτὴ μόνη μὲ εἶδε ν' ἀνοίγω τὴν κρύπτην αὐτήν;

— Τὸ ὁμολογεῖς λοιπόν;

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Τί λοιπὸν ἐμπεριέχει αὐτό;

— Ἓν μυστικὸν καὶ θὰ σοὶ τὸ εἴπω, ἐὰν ἐπιμένῃς νὰ τὸ ἀπαιτῇς, Ἐρρῖκε, ἀλλὰ τοῦτο θὰ εἶναι τὸ τέλος τῆς εὐτυχίας μας.

— Τὸ ἐννοεῖς καλά, εἶπεν ὁ κ Lebaby μετὰ λύσσης

— Σὺ ὅμως μ' ἐννοεῖς κακά· ἐὰν κανεὶς μοὶ ἔλεγεν ὅτι μὲ ἀπατᾷς, οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο, θὰ τὸν διέψευδον μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἰδοὺ διατί, ἐὰν ἐπιμένῃς εἰς τὴν ἀμφιβολίαν σου, δὲν θὰ δυνηθῶ πλέον ποτὲ νὰ εἶμαι εὐτυχής.

Ὁ κ. Lelaby ἐφάνη διστάζων ἐπὶ στιγμήν, ἀλλ' ἀμέσως σκεφθείς, ὅτι ἡ στάσις αὕτη τῆς συζύγου του, ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐπιτηδειότης τις πρὸς τὸ ἐξαπατᾷν, εἶπε:

— Ἄνοιξέ το.

Ἐκείνη ὑπήκουσεν. Ἀνοίξασα τὸ κιβωτίδιον ἐξήγαγε φάκελλον, ὃν παρέδωκεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ κ. Lelaby ἔσχε τὴν εὐτυχῆ σκέψιν νὰ μὴ τὸν ἀποδεχθῇ κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ εἰς τὴν ταχεῖαν πάλην, ἥτις ἐξηγέρθη ἐντός του μεταξὺ ἀδελφῆς καὶ συζύγου, ὑπερίσχυσεν ἡ πρώτη.

Ἡ Ἀρμάνδη ὠχρὰ καὶ ψυχρὰ ἀνεφώνησεν:

— Ἄνοιξέ το λοιπόν!

Ἀνοιχθεὶς ὁ φάκελλος ἐμπεριεῖχε μίαν δέσμην ξανθῶν τριχῶν τοῦ ἀποθανόντος τέκνου των.

— Μοῦ εἶχες ἀπαγορεύσει, εἶπεν ἡ Ἀρμάνδη, νὰ τὸν ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν λησμονήσω.

Καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἦτο κατασυγκεχυμένος ἐκ τῆς πλάνης.

— Ἀπόδωσέ μου τὸ ἱερὸν λείψανον, ἐξηκολούθησεν, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ δυνάμεις.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Μαρία ἐγκατέλειπε τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ εἰσέλθῃ ποτὲ πλέον εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἄρα ἡ προτέρα εὐτυχία; Ἡ Ἀρμάνδη ἐσυγχώρησεν; ἐλησμόνησεν;

Εἴξευρε νὰ φυλάττῃ τὰ μυστικὰ τῆς καρδίας της, καὶ ἡ ἀβεβαιότης αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία τοῦ συζύγου.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐρυδίκη Ν. Βοῖλα**

Ἐν Παρισίοις τῇ 5)17 Φεβρουαρίου 1891.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Σήμερον εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Καλλιτεχνικὴ τῶν Κυριῶν Ἔκθεσις ἔχει τὰς πύλας της ἀνοικτὰς εἰς τὸ κοινόν. Ὡρίσθη δὲ νὰ τεθῇ εἴσοδος μιᾶς δραχμῆς, ὑπὲρ ἀναξιοπαθοῦς γηραιᾶς σεβαστῆς καλλιτέχνιδος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑι

Δ'.

Αἱ ἱστορικαὶ μελέται ἀπησχόλησαν ἐπίσης πολλὰς γυναῖκας, πρόσωπα δὲ σεβαστὰ ἐξησφάλισαν θέσιν ὑπέροχον μεταξὺ τῶν διαπρεπεστέρων ἱστορικῶν τοῦ αἰῶνος.

Αἱ πλεῖσται τῶν ἱστοριογράφων κυριῶν εἶναι καὶ ἀκάματοι ταξειδεύτριαι, μελετῶσαι ἐπιτοπίως τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων λαῶν, ἣν μετὰ χάριτος καὶ ἀκριβείας συντάττουσιν Αἱ κ.κ· Doudel de Tacouedic, Olympe Audouard, Tifalvy-Bourbou, Dieulafoy κ. ἄ. συνέγραψαν ἱστορικὰ εἰκονογραφημένα ἔργα μεγάλης ἐπιστημονικῆς καὶ καλλιλογικῆς ἀξίας.

Αἱ Ἄλπεις δέχονται κατ' ἔτος ἀκαμάτους περιηγητρίας· Ἡ δεσποινὶς Pigeou, ἡ κ. Καζέν, ἡ κόμησσα Rignon ἔμειναν ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ὥρας ὑπερθεν τῶν νεφῶν, ἵνα κατορθώσωσι νὰ ἀνέλθωσι μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Γίγαντος.

Μὴ λησμονήσωμεν νὰ χαιρετήσωμεν μεταξὺ τῶν ὑπερθεν τῶν νεφῶν πλανωμένων καὶ τὰς ἀτρομήτους ἀεροναύτας γυναῖκας, ἅἵτινες μετ' ἴσου ἐργάζονται πόθου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πηδαλίου τοῦ ἀεροστάτου.

Ἡ γεωγραφία ἕπεται τῇ ἱστορίᾳ συμπληροῦσα λογικώτατα τὰς περιγραφὰς τῶν τοποθεσιῶν καὶ διαφόρων χωρῶν. Αἱ κ. κ. Karoline Kleinhaus, Anna Aragon, Louise Bourbounaud, Elisa Chevalier κ. ἄ. συνέταξαν καὶ ἐχάραξαν χάρτας, ἔγραψαν ὁδηγούς, πᾶσαι δὲ εἶναι μέλη τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς μακρὰς καὶ διηνεκεῖς μελέτας, ἃς ἀπαιτεῖ ἡ τῆς ἱστορίας συγγραφή, μεθ' ὅλους τοὺς αἰωνίους κόπους καὶ τὰς ἐπανειλημμένας περιηγήσεις ἡ κ. Hurtrel ἔγραψε πλήρη ἱστορικὴν μελέτην τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἡ δὲ δὶς Celliez ἱστορίαν τῶν βασιλισσῶν τῆς Γαλλίας, ἡ κόμησσα d'Armaillé, ἡ κ. Charpin-Tougerolles, ἡ κ. Graven καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐφώτισαν μεγάλως διὰ τῶν ἱστορικῶν ἐρευνῶν των τὴν ἐπιστήμην. Μία μόνη ἱστορικὴ βιογραφία τῆς κ Οὐρσὲλ περιέλαβε τέσσαρας ὅλους τόμους.

Ἡ ἀρχαιολογία δὲν εἶναι ἐπιστήμη ἐντελῶς ἀπρόσιτος διὰ τὰς γυναῖκας. Ἡ κ. Dieulafoy ἔχει ἤδη ἀρχαιολογικὴν ἰδίαν αἴθουσαν ἐν Λούβρῳ, τιμὴ ἀπονεμηθεῖσα ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτήν. Πρὸ αὐτῆς ἡ δὶς Clarisse Bader εἶχε δημοσιεύσει ἐμβριθεστάτας μελέτας ἐπὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Αἱ κ.κ. Carré de Busserolle καὶ Villaret ἔγραψαν πολύτιμα συγγράμματα ἐπὶ τῆς γενεαλογίας τῶν Orleans καὶ τῶν Fecamp. Βιβλιόφιλοι καὶ φιλότεχνοι ὑπάρχουσι πολλαὶ γυναῖκες ἐν Γαλλίᾳ. Συλλογὴν τῶν σπανιωτέρων ἀρχαίων συγγραμμάτων ἔχουσιν ἡ κ. κόμησσα de Nadaillac καὶ ἡ κόμησσα de Terouais, ἡ δούκισα d'Uzés καὶ τόσαι ἄλλαι, αἵτινες εἶναι καὶ μέλη τῆς Ἑταιρίας τῶν Γάλλων βιβλιοφίλων.

Φιλότεχνοι μέχρις ὑπερβολῆς εἶναι ἡ πριγγήπισσα Ματθίλδη τῆς Γαλλίας, ἡ κ. de Caen καὶ ἄλλαι. Ἐπίσης συλλογὰς σκευῶν ἐκ πορσελάνης, ἐκ πολυτίμων λίθων, ἐξ ἀρχαίων ριπιδίων πολλαὶ κυρίαι ἔχουσιν ἤδη καταρτίσει, προσέφερε δὲ πλήρη συλλογὴν ἐκ μιλτογραφίας εἰς τὸ Λοῦβρον ἡ κ. Lenoir.

Τὴν μελέτην μας ταύτην περαίνουσαι, προσθέτομεν, ὅτι ἀφ'ἧς στιγμῆς ἐπετράπη εἰς τὰς γυναῖκας νὰ παρασημοφορῶνται τριάκοντα ὀκτὼ γυναῖκες φέρουσι τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, δέκα ἐξ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, τέσσαρες τὸ παράσημον τῆς Ἀγροτικῆς Ἀξίας, ἑξήκοντα περίπου εἶναι ἱππόται τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ διακόσιαι πεντήκοντα ἱππόται τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ τελευταία αὕτη παράγραφος μόνη ἀποδεικνύει πόσης ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ἀπολαμβάνει ἡ γυνὴ ἐν Γαλλίᾳ καὶ πόσον ταχέως θὰ ἀνέλθῃ αὕτη τὰς ὀλίγας βαθμῖδας, αἵτινες τὴν χωρίζουσιν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀνδρός.

Παρίσιοι **Μαρία Ἀλεσσὼν**

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Εἰς οὐδένα τυγχάνει βεβαίως ἄγνωστον, ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν τὰ ἄνθη, ὁ ὡραιότερος οὗτος τῆς φύσεως στολισμός, ἐχρησίμευσεν ὡς ἔμβλημα ἐπισήμων ἐθνῶν καὶ οἴκων.

Τὸ κρῖνον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε τὸ ἔμβλημα τῶν ἐνδόξων τέκνων τῆς Γαλλίας, τὸ δὲ ρόδον ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ τῆς Ἀγγλίας. Τὸ τοιοῦτον καθιερώθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ ΣΤ'. Ἡμέραν τινὰ εὐγενεῖς τινές, ἐν οἷς ὁ Σόμερσετ, ὁ Σούφολκ, ὁ Βούρνεϊ καὶ ἄλλοι συνηθροισμένοι εἰς εἰς τὸ tempe-gardens συνεζήτουν περὶ τοῦ τότε ἀπασχολοῦνγοι ἅπασαν τὴν Ἀγγλίαν ζητήματος, ποῖον δηλαδὴ νὰ ἀναγνωρίσωσι νόμιμον βασιλέα. Ἐν ᾧ δὲ ἡ συζήτησις εὑρίσκετο εἰς τὸ ζωηρότερον αὐτῆς σημεῖον ἰδοὺ προυσιάζεται αἴφνης ὁ δοὺξ τῆς Ὑόρκης Ριχάρδος· ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ πᾶσα συνομιλία καταπαύει. Ἐρωτῶντος δὲ ἐπιμόνως αὐτοῦ τὸ αἴτιον τῆς ψυχρότητός των καὶ τὸ θέμα τῆς διακοπείσης συζητήσεως καὶ ἀρνουμένων τούτων νὰ ἀπαντήσωσι, ὁ πρίγκηψ δρέψας ἀπό τινος παρατυχούσης ροδῆς λευκὸν ρόδον προσήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὴν κομβιοδόχην του εἰπών: «Ἔστω, δείξατέ μοι τουλάχιστον διὰ σημείου ὅ,τι ἀρνεῖσθε νὰ μοὶ εἰπῆτε διὰ ζώσης· πᾶς ὀπαδὸς τοῦ οἴκου τῆς Ὑόρκης ἂς δρέψῃ λευκὸν ρόδον καὶ ἂς φέρῃ αὐτὸ ὡς ἐγώ.» Παρευθὺς ὁ κόμης Βάρβη προσαρμόζων λευκὸν ρόδον εἶπεν: ἔστω τοῦτο τῆς πιστῆς πρὸς τὸν πρίγκηπα Ριχάρδον ἀφοσιώσεώς μου τὸ ἔμβλημα.

Ἐξ ἑτέρου ὁ κόμης Σόμερσετ δρέπων ἐρυθροῦν ρόδον λέγει, «ἰδού, τὸ ρόδον τοῦτο λοιπὸν ἂς φέρῃ πᾶς, ὅστις, ὡς ἐγώ, ἀγαπᾷ καὶ μέλλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀπόντα κόμητα τῆς Λαγγεστρίας ἐναντίον τοῦ παρόντος ἀντιπάλου αὐτοῦ».

Ἐν ἀκαρεὶ ὁ κῆπος ἀπεγυμνώθη τῶν λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν ρόδων, ἀπελθόντων ἁπάντων καὶ φερόντων αὐτὰ ὡς ἔμβλημα διακρίσεως τῶν συμπαθειῶν των εἰς τὴν κομβιοδόχην αὐτῶν, Ἔκτοτε δὲ εἰς ἁπάσας τὰς διαμάχας των ἔφερον ταῦτα ἐμβλήματα.

Μεθ' ἱκανὸν χρόνον, ἀφ' οὗ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἐπὶ πολὺ ἐτάραξαν τὴν Ἀγγλίαν, ἐγένοντο πλεῖσται ἀπόπειραι πρὸς ἕνωσιν τῶν δύο οἴκων. Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπὶ τέλους ἑκάστου τούτων ἐσυνθηκολόγησαν, πρὸς πλειότερον δὲ κῦρος ἀπεφάσισαν νὰ παγιώσωσι τὸ γεγονὸς τοῦτο διὰ δοξολογίας, ψαλησομένης ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως τοῦ Λονδίνου. Ἐθεάθησαν τότε τὰ δύο ρόδα ἐγγὺς ἀλλήλων, διότι ὁ δοὺξ τῆς Ὑόρκης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν δίδων τὸν βραχίονα αὐτοῦ εἰς τὴν σύζυγον Ἐρρίκου τοῦ Δ'. Αἰκατερίνην τῆς Ἀνδεγαυΐας.

Ἡ προσέγγισις ὅμως αὕτη πολὺ ὀλίγον διήρκεσε, διότι ἡ διαίρεσις καὶ αὖθις ὑπέρ ποτε σφοδροτέρα ἐπῆλθεν. Ὅτε δὲ Ἐρρίκος ὁ Ζ'. ὁ τῆς Λαγγεστρίας δοὺξ ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τῆς θυγατρὸς Ἐδουάρδου τοῦ Δ'. Ἐλισσάβετ, ἡ Ἀγγλία ἀνέπνευσεν ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ πολυετεῖς ταραχάς, ὑφ ὧν κατεπιέζετο κυρίως ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Δ'.

Ἔκτοτε ἐθνικὸν αὐτῶν ἔμβλημα ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει τὸ λευκὸν ρόδον, ὅπερ στολίζει ἅπαντα τὰ ἐθνόσημα καὶ δι' ὃ καθιερώθη καὶ τάγμα εὐγενῶν, οἵτινες ἀποκαλοῦνται οἱ ε ὐ γ ε ν εῖ ς τ ο ῦ ρ ό δ ο υ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 7/19 Μαΐου 1891.

Ἑλένη Σ. Παπαδάκη

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Κοιμᾶτ' ἡ ἀδελφοῦλά μου, πόσον γλυκὰ κοιμᾶται!
Τὸ κάτασπρο προσκέφαλο ὀλόκληρο σκεπάζει
Μὲ τ' ἄφθορα μαλλάκια της· ὤ! μὴ τὴν ἐξυπνᾶτε,
Κυτᾶχτε πῶς χαμογελᾷ, πῶς ἐλαφρὰ στενάζει!

—

Κυττάξετε πῶς σιγαρὰ τὰ χείλη ἀναδεύει!
Σοῦ φαίνεται στὸν ὕπνο της πῶς λέει τὴν προσευχή της,
Σὲ τί ὀνείρου πέλαγο ἆρά γε ταξειδεύει;
Τί νὰ προβλέπ' ἡ παιδική, ἡ εὐγενὴς ψυχή της;

—

Μήπως θαρρεῖ πῶς γίνεται νυφοῦλα εὐτυχισμένη,
Καὶ σύντροφος ἀγαπητὸς πῶς στέκει στὸ πλευρό της;
Μὴ βλέπει πῶς ὅλ' ἡ ζωὴ εἶναι μ' ἀνθοὺς σπαρμένη;
Μήπως τραγούδια εὔθυμα ἀκούει στ' ὄνειρό της;

—

Ἡ μὴ τὰ βλέμματα τοῦ νοῦ στὰ περασμένα στρέφει,
Καὶ βλέπει χρόνια παλαιά, εὐτυχισμένα χρόνια;
Ἀλλοίμονο, ποιὸν οὐρανὸ δὲν ἐσκεπάσαν νέφη!
Χειμῶνα ποιὸς δὲν 'γνώρισε μὲ τὰ πολλά του χιόνια!

—

Ἤταν κ' ἐκείνη μιὰ φορὰ ὀλόχαρο παιδάκι·
Ἅγια ψυχὴ στὴ μητρικὴ τὴν ἔσφιγγ' ἀγκαλιά της,
Καὶ μέσα σὲ θερμὴ φωλιά, νὰ φτερωτὸ πουλάκι,
Μὲ χάδια τὴν ἀνέτρεφε, μὲ τὰ γλυκὰ φιλιά της.

—

Μὰ φύσησε ψυχρὸς βορριᾶς, 'σηκώθ' ἀνεμοζάλη
Κ' ἔρριψε κάτω τὴ φωλιά... Ἐπέρασ' ἡ γαλήνη
Μιὰ συμφορὰ τῆς ἔδωκε ὁ θάνατος μεγάλη
Τότε κι' αὐτὴ ἐγνώρισε τὸ δάκρυ, τὴν ὀδύνη.

—

Ἐφόρεσε τοῦ Ἰησοῦ τ' ἀκάνθινο στεφάνι·
Ἐγέμισ' ἀπὸ βάσανα καὶ πόνους ἡ ζωή της·
Μόνο μικρὴ ἀνάπαυσι στὸν ὕπνο της λαμβάνει·
Κυττάχτε ποσον ἥσυχη ἀκούετ' ἡ πνοή της!

—

Ὦ, ναί! κοιμήσου ἥσυχα, παιδὶ βασανισμένο,
Κρύπτει ἀγάπης θησαυρὸ γιὰ σένα ἡ καρδιά μου·
Ἀνάπαυσε τὸ σῶμά σου, τὸ τόσο κουρασμένο
Στὸ στῆθός μου τ' ἀδελφικό, στὴν ἄγρυπνη ματιά μου.

—

Κοιμήσου, ἀδελφοῦλά μου, κοιμοῦ, πτωχὴ ἁγία,
Ὦ, βλέπει, βλέπει τὴν ἀγνὴ ὁ Ὕψιστος ψυχή σου
Καὶ πατρικὴ ἀπὸ ὑψηλὰ σοῦ στέλλει εὐλογία
Μ' ἔνα γλυκὸ χαμόγελο· ἀμέριμνη κοιμήσου.

—

Κοιμήσου· θά 'λθῃ ἡ στιγμὴ ἡ τρισευλογημένη,
Ὅπου τραγοῦδι τῆς χαρᾶς στὴ λύρα θὰ τονίσω
Ποῦ θὰ σὲ ἰδῶ ὀλόχαρη νυφοῦλα, 'παιρεμένη
Καὶ μ' ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς λευκὰ θὰ σὲ στολίσω.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων παρ' ἡμῖν καλλιτεχνίδων κυμβαλιστριῶν, ὁμολογουμένως διαπρέπει καὶ ἡ δεσποινὶς Σοφία Φωτιάδου, τοῦτο ἀπέδειξε καὶ κατὰ τὴν μουσικὴν ἀπογευματινήν, τὴν ὁποίαν διωργάνωσε παρ' ἑαυτῇ τὸ παρελθὸν Σάββατον.

Αἱ μαθήτριαι αὐτῆς ἐξετέλεσαν πρὸ ἐκλεκτοῦ καὶ μουσοτραφοῦς ἀκροατηρίου μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἀκριβείας διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια τῶν ἐξοχωτέρων μουσικῶν. Οἱ παρευρεθέντες ἐθαύμασαν ἰδίως ἐκτὸς τῆς ἀκριβείας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, τὸ ὡραῖον toucher, τὸ ὁποῖον ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις μετέδωκεν εἰς τὰς μαθητρίας της.

Ἡ δεσποινὶς Θεοδωράκη ἐνεθουσίασε μὲ τὸ ὡραῖον παίξιμόν της. Τὸ Hummel Concert, τὸ ὁποῖον ἔπαιξε μετὰ τῆς δεσποινίδος Φωτιάδου, ἦτο θαυμάσιον. Ἐπίσης καὶ τὸ Valse bute τοῦ Süsitt καὶ ἡ Sylvie τοῦ Delibes. Καὶ αἱ λοιπαὶ δεσποινίδες μετὰ πλείστης ὅσης ἐπιτυχίας ἐξετέλεσαν τὸ μέρος των.

Τὸ Duo τοῦ Mocheles, ἡ Nocturne τοῦ Chopin, ἡ Romance τοῦ Rubinstein καὶ ἡ Ouveretuure τοῦ Guillaume Tell, ἡ Danse Hongroise ἤρεσαν πολύ.

Περὶ τὸ τέλος ἡ δεσποινὶς Φωτιάδου ἐδέχθη τὰ θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια ὅλων τῶν παρευρεθέντων.

Φιλόμουσος

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

— Ἀληθῶς. εἶπεν ὁ δικαστής. Δὲν δυνάμεθο πλέον νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν πίλον ἐκεῖνον εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ ὑποδίκου, ἀλλ' ἔχομεν τοῦτον... Καὶ δι' ἑνὸς νεύματος ὁ Κρεπινὲ ἐπαρουσίασεν πρὸς τὴν Ρηγίναν, πῖλον ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τὸν πυροληθέντα.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐψιθύρισεν αὕτη κάτωχρος.

— Ἁπλούστατον, κυρία μου, εἶπεν ὁ δικαστής. Οὗτος εἶναι ὁ ἀληθὴς πῖλος, ὃν ἔφερεν ὁ κ. δὲ Γὲβρ κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς δολοφονίας, ὡς βλέπετε ἐκ τῆς μικρᾶς ὀπῆς τῆς σφαίρας τοῦ ὅπλου τοῦ κ. δὲ Γραμπραί. Ὁ πυροληθεὶς δὲ ἦτο τὸ δόλωμα, τὸ ὁποῖον ἐρρίψαμεν, ὅπως ἀνακαλύψωμεν τὸν ἀληθῆ δολοφόνον.

— Ποῖον λοιπὸν κατηγορεῖτε· ἠρώτησεν ἡ Ρηγίνα, καταβαλοῦσα ὑπερανθρώπους προσπαθείας, ἵνα φανῇ ἀτάραχος.

— Σέ!! εἶπε φωνὴ ξηρὰ καὶ τρέμουσα ὑπὸ ὀργῆς, καὶ μίσους. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς γραίας μαρκησίας δὲ Βαλωρῆ, ἥτις εἰσήρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐπροχώρησε βραδεῖ βήματι εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, καὶ στᾶσα πρὸ τῆς Ρηγίνης, εἶπε:

— Ναί, σὲ κατηγορῶ σὲ ἐγώ, κλέπτρια τοῦ ἔρωτος, κλέπτρια τῆς τιμῆς, κλέπτρια ὀνομάτων...

— Ἀγνοῶ τί θέλει νὰ εἴπῃ, τί ζητεῖ ἐδῶ ἡ γυνὴ αὕτη, εἶπεν ἡ Ρηγίνα. Τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον τρέφει ἐναντίον μου, τὴν κάμνει νὰ παραφέρηται.

— Ἀπατᾶσαι, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ γραῖα μαρκησία. Τὸ μῖσος αὐτὸ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψω ποία εἶναι παραγματικῶς ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κρύπτεσαι.

— Καὶ διὰ τί μὲ κατηγορεῖτε; εἶπεν ἡ Ρηγίνα.

— Σὲ κατηγορῶ, διότι ἀνάνδρως καὶ κακοήθως ἐδοκίμασας νὰ παραστήσῃς μονομαχίαν ἄμεμπτον, ὡς εἰτχρὰν δολοφονίαν, καὶ ἀντίπαλον τοῦ μνηστῆρός σου τίμιον, ὡς ἄθλιον δολοφόνον. Σὲ κατηγορῶ, ὅτι μετὰ τὴν ἔντιμον μονομαχίαν τοῦ Ροβέρτου μετὰ τοῦ Ἰακώβου, ἔρπουσα ἐν τῷ σκότει, ἔφερες χεῖρα δολοφόνον ἐπὶ τῆς πληγῆς νεκροῦ, ὃν ὁ Ἰάκωβος ὡς ἀδελφὸς σὲ ἠμπόδιζε νὰ ἀτιμάσῃς, ὡς εἶχες πράξει διὰ τὸν θετόν του πατέρα.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Ρηγίνα μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ φρίκης. Δι' αὐτὸ μὲ κατηγορεῖτε, ἐμέ, τὴν νύμφην σας, ἐμέ, τὴν μαρκησίαν δὲ Βαλωρῆ.

— Αὐτή, τὴν ὁποίαν κατηγορῶ, ἀντεῖπεν ἡ γραῖα μαρκησία, δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τίτλου μου, διότι οὔτε ὁ τίτλος, οὔτε τὸ ὄνομά μου τῇ ἀνήκουσιν. Ἡ σύζυγος τοῦ κ. μαρκησίου δὲ Βαλωρῆ, υἱοῦ μου, ὠνομάζετο Ρηγίνα Βάξτον καὶ δὲν εἶσθε σεῖς αὕτη. Ἐκλέψατε τὸ ὄνομα νεκρᾶς, ὡς ἐκλέψατε τὸ στέμμα ζῶντος, σεῖς, ἡ κόρη τῶν τριδδων τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, σεῖς, ἡ πλανόβιος ἱππικόμος τοῦ Ἀκρωτηρίου, σύ, ἡ Σωσάννη μὲ τοὺς πρασίνους ὀφθαλμούς. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἀγαπητὸς υἱός μου, ἐσιώπα, ἵνα μὴ ἐγὼ ἐκ τοῦ αἴσχους τούτου ἀποθάνω. Ἐγὼ ὁμιλῶ, ἵνα ζήσῃ.

Ἡ Ρηγίνα ἐβρυχήθη ὡς τίγρις πληγωμένη.

— Ἀ! μὲ γνωρίζετε; εἶπεν. Ἔστω. Ἂς ρίψωμεν λοιπὸν τὸ προσωπεῖον. Κατηγορήσατέ με! Φέρετέ με ἐπὶ τῆς ἕδρας τοῦ κατηγορητηρίου. Θὰ καθήσητε παρὰ τὸ πλευρόν μου, κυρία μαρκησία δὲ Βαλωρῆ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξῆλθον τοῦ βορβόρου. Ἀφοῦ δὲ θέλετε νὰ ἐπανέλθω, συναινῶ καὶ ἐγώ, συμπαρασύρουσα εὐχαρίστως ὑμᾶς, τὸν υἱόν σας καὶ τὴν φυλήν σας αὐτήν, ρυπαίνουσα οὕτω καὶ αὐτὰς τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων σας, ἃς φκίνεσθε τόσον σεβομένη.

— Ἄλλως τε, εἶπεν ὁ Μαρίνης, ὅστις εἶχεν ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμίαν του, πρέπει νὰ ἀποδείξητε τὰς κατηγορίας σας ὡς βασίμους. Ὑποθέτω δέ, ὅτι ὁ σωτήριος αὐτὸς πῖλος, ὅστις ἀναζῇ τόσον αἰφνιδίως διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κ. Ἰακώβου δὲ Γραμπραί, δὲν ἀρκεῖ. Ἵνα ὑποστηρίξητε τὰς κατηγορίας σας, ἀπαιτοῦνται ἄλλαι ἀποδείξεις, ἄλλοι μάρτυρες. Τοὺς ἔχετε;

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κρέμα ἐκ στήθους ὄρνιθος. Λάβε δύο στήθη ὀρνίθων, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ βράσῃς καλῶς, ξαίνεις καὶ θέτεις ἐντὸς μιᾶς ὀκᾶς γάλακτος, προσθέτουσα καὶ ὀλίγον ριζάλευρον καὶ 75 δράμια σακχάρεως, εἰς ταῦτα, ἀφοῦ ἀρχίσωσι νὰ δένωσι, ρίπτεις καὶ δύο κρόκους ὠῶν, καλῶς κτυπημένους. Ἀφοῦ δέσῃ καλῶς, σερβίρεις ὡς τὴν ἁπλῆν κρέμαν.

Μαρμελάδα κεράσια. Λαμβάνεις κεράσια καλῶς ὡρίμα, τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖς τοὺς μίσχους καὶ τοὺς πυρῆνας. Θέτεις ταῦτα εἰς λέβητα ἐπὶ μετρίου πυρὸς καὶ ἀνακινεῖς μὲ σπάθην ξυλίνην, ἕως οὗ καταντήσωσι τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος· δι' 150 δράμια κερασίων ψήνεις 300 δράμια ζακχάρεως, τηρεῖς δὲ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἤτοι θέτεις διπλασίαν ποσότητα σακχάρεως διὰ πᾶσαν μεγαλειτέραν ποσότητα καρποῦ. Εἰς τὴν ἐψηθεῖσαν σάκχαριν θέτεις τὰ παρεσκευασμένα κεράσια καὶ ἀνακινεῖς τὸ μίγμα, μέχρις οὗ δυνηθῇς νὰ ἴδῃς τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος· ἀποσύρεις τότε καὶ θέτεις τὸν πελτὲν εἰς τὰ δοχεῖα.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΛΕΓΓΕΡΗ & ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀπέναντι τῆς στοᾶς Μελᾶ)

Εἰς τὸ γνωστότατον τοῦτο διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ὑφασμάτων κατάστημα, ἐκτὸς τῶν γνωστῶν εἰδῶν ἐκομίσθησαν ἐσχάτως καὶ τὰ ἑξῆς διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους.

ΤΣΙΤΙΑ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας *δέκα χιλιάδων σχεδίων καὶ χρωματισμῶν.*
ΤΣΙΤΙΑ satinè καὶ τσίτια διὰ ὑποκάμισα ἀνδρῶν.
ΦΟΡΕΜΑΤΑ μάλλινα καὶ μαλλινοβάμβακα, βούαλ καὶ κρεπέ, σκέτα καὶ κλαδωτά
ΥΦΑΣΜΑΤΑ βαμβακερὰ ρηγὲ δι' ἐνδυμασίας θερινὰς παίδων.
ΒΑΤΙΣΤΑΙΣ διὰ γυναικεῖα φορέματα καὶ ματινέ. Κρεπὲ πενήκοντα χρωματισμῶν καὶ σχεδίων.
ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ πρωτοφανῶν σχεδίων πλέον τῶν χιλίων.
ΚΟΡΔΕΛΛΑΙ λιναὶ λευκαί.
ΔΑΝΤΕΛΛΑΙ διὰ φορέματα κυριῶν.
ΚΟΠΑΝΕΛΛΙΑ λευκὰ καὶ χρωματιστά.

Ἐν τῷ καταστήματι τῶν κ. κ. Λέγγερη καὶ Βασιλοπούλου εὑρίσκει πᾶς τις πᾶν ὅ,τι ἐκλεκτὸν δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ ὑπὸ τῆς μᾶλλον φιλοκάλου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς μᾶλλον ἀπαιτητικῆς κυρίας ἢ δεσποινίδος. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ καταστήματος ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν ἔκτακτον πρατίμησιν, ἣν παρέχει εἰς αὐτοὺς τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης καὶ ἐπιζητοῦντες τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει, ὥρισαν δι' ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω εἴδη

τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ

Πία καὶ μόνη ἐπίσκεψις ἀρκεῖ ὅπως πεισθῇ πᾶς τις περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἀνωτέρω.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ Ἱστορία τῆς Γυναικὸς ἐξετάζει τὰ κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ὑπὸ ἱστορικήν, οἰκογενειακήν, κοινωνικήν, ἠθικήν, πνευματικήν, φιλολογικήν, οἰκονομικήν, νομικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐποψιν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.

Περιέχει τὴν θαυμασίαν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν αὐτῆς κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἱστορίαν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἀνὰ πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.

Ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἐν Κίνᾳ, Ἰνδίαις, Περσίᾳ, Ἀσσυρίᾳ, Αἰγύπτῳ, Ἰουδαίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ μεθ' ὅλων τῶν παραδόξων, ἀλλὰ καὶ ποιητικωτάτων ἀνατολικῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ παραδόσεων.

Διὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ἀφιεροῖ ὁλόκληρον ἐξάτευχον τόμον, ἐν ᾧ ἀποκαλύπτονται πράγματα ἄγνωστα καὶ θαυμάσια ἐπὶ παντὸς σημείου τῆς δράσεως καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἀκολουθεῖ τὴν γυναῖκα ἐν Ρώμῃ, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τοῦ Βορρᾶ, κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους.

Περιλαμβάνει τὰς βιογραφίας καὶ τὰς εἰκόνας ὅλων τῶν ἐξόχων τοῦ κόσμου γυναικῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΕΥΧΗ

Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται **μιᾶς** δραχμῆς διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ **1.25** διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ προπληρόνοντες **πέντε** δραχ. διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ **ἓξ** διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν λαμβάνουσιν ἓξ τεύχη, ἤτοι ἕνα τόμον πλήρη καὶ αὐτοτελῆ.

Τὸ ἀντίτιμον προπληρόνεται.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», ὁδὸς Μουσῶν ἀριθ. 7 καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῆς.

— Θεέ μου! ναί· καὶ μάρτυρα, τὸν ὁποῖον ὁ κ. κόμης Μαρίνης δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποδείξῃ ψευδόμενον, εἶπεν ὁ Κρεπινέ, προχωρῶν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης εὑρίσκετο, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσήλθομεν, ἐπιστολὴ φέρουσα τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ἀνοικτή, ἔχον τὴν ἀδιακρισίαν νὰ τὴν ἀναγνώσω. Ἦτο ἐπείγουσα. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς δύναται ἴσως νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἀμέσως.

— Ἀναγνωρίζετε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά σας, κύριε; εἶπεν ὁ Εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν Μαρίνην, ὅστις ἔμενεν ὡς κεραυνόπληκτος, ἐνῷ ἡ Ρηγίνα ἠγωνία κυριολεκτικῶς.

Ἐπεκράτησε σιγή τις. Μετὰ ταῦτα ὁ Μαρίνης, λαμβάνων ὑστάτην ἀπόφασιν, ἠγέρθη καὶ μὲ ὕφος κυνικὸν ἀπήντησεν:

— Ὁμολογῶ, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως. Ἀλλ' ὁ νόμος δὲν προβλέπει τὴν περίστασιν ταύτην καὶ προκαλῶ οἱονδήποτε δικαστὴν νὰ μὲ καταδικάσῃ, διότι ἐπλήγωσα ἕνα νεκρόν.

— Καὶ διότι ἐφόνευσας ἕνα ζῶντα, Κάρολε Βάννερ, εἶπεν, αἴφνης ἀναφανείς, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κόμητος, ὁ Μαλλιώ, ὅστις εὗρε κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πρώην ἐν τοῖς χαρτοπαιγνίοις συντρόφου του. Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, προσεθηκε: Λάβετε καὶ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, κύριε δικαστά, ἀφοῦ σήμερον ἀσχολεῖσθε εἰς συλλογὴν τοιούτων. Πάντα ταῦτα εὑρέθησαν ἐν ταῖς συρτοθήκαις τοῦ κ. κόμητος, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ εὐγενής μου κύριος ὀνομάζεται ἁπλούστατα Κάρολος Βάννερ, ὅτι εἶναι κλέπτης ἐξ ἐπαγγέλματος, δολοφόνος κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ὑπήκοος τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ὅστις βεβαίως δὲν θὰ τὸν διεκδικήσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου μας.

Ὁ Εἰσαγγελεύς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς δύο ἐνόχους, εἶπεν:

— Ἑτοιμασθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

Ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς ἡ Ρηγίνα ἠγέρθη, καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἠρώτησε:

— Μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ εἴπω δύο λέξεις εἰς τὸν κύριον;

Ὁ εἰσαγγελεὺς κατένευσεν.

Αὕτη ἐπλησίασε τότε πρὸς τὸν ἄθλιον συνένοχόν της καὶ μὲ φωνὴν πυρέσσουσαν καὶ σιγαλὴν τῷ εἶπεν:

— Ἐὰν μὲ λυπῆσαι, φόνευσόν με.

Οὗτος ἐφάνη κύπτων νὰ τῇ εἴπῃ τι ἰδιαιτέρως, ὅπως μὴ ἀκουσθῇ. Ἐντὸς ὅμως δευτερολέπτων τινῶν ἡ Ρηγίνα ἔπιπτε λουομένη εἰς τὸ αἷμά της.

— Ἄθλιε! εἶπεν ὁ δικηγόρος, τὴν ἐφόνευσας. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ταύτην, ὁ Μαρίνης ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὰ στήθη του. Ἐνῷ δὲ πάντες συνωθοῦντο παρὰ τοῖς ψυχορραγοῦσιν, ὁ κ. Ραμελαὶν ἀπεμάκρυνε τὴν γραῖαν μαρκησίαν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηνῆς.

* *
*

Τρεῖς ἑβδομάδας βραδύτερον ὁ κ. Κρεπινὲ μετὰ τοῦ Ταβιρώ, καθαρώτατα καὶ ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένοι, ἵσταντο πρὸ τῆς θύρας καταστήματος συρμῶν, νεοσυστάτου. Ἀμφότεροι ἦσαν ἰδιοκτῆται τοῦ καταστήματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἐσύστησε δι' αὐτοὺς ἰδίαις δαπάναις ὁ εὐτυχὴς ἤδη σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς Ραμελαὶν Ἰάκωβος δὲ Γραμπραί, ὅστις μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν διαδραματισθέντων ἀπεφυλακίσθη αὐθημερόν.

— Εἰς σᾶς τοὺς δύο, τοῖς ἔλεγε συνεχῶς ὁ ἀξιόλογος νέος, ὀφείλω ἀποκλειστικῶς τὴν εὐτυχίαν, τὴν σύζυγον καὶ τὴν μητέρα μου.

ΤΕΛΟΣ